

BOHOVÉ JI PŘIPRAVILI O DOMOV A RODINU.
A ONA JIM TEĎ MUSÍ POMOCT ZACHRÁNIT SVĚT.

D C E R A
S P A R T Y

CLAIRE M. ANDREWSOVÁ

DCERA SPARTY

CLAIRE M. ANDREWSOVÁ

#B&KLAB
YOUNG AND NEW ADULT

Postavy a události v této knize jsou smyšlené.
Jakákoli podobnost se skutečnými osobami, ať už žijícími,
nebo zesnulými, je čistě náhodná a nebyla autorským záměrem.

Copyright © Claire M. Andrews, 2021
Translation © Anežka Mann, 2022
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., 2022
All rights reserved

Dcera Sparty

Z anglického originálu *Daughter of Sparta* (JIMMY Patterson Books /
Little, Brown and Company – Hachette Book Group, New York 2021)

přeložila Anežka Mann

Redigovala Iveta Poláčková

Korektury Jana Kunová

Odpovědná redaktorka Kateřina Eliášová

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v roce 2022

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Vydání první

ISBN 978-80-276-0492-0

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovalt.cz

MOJÍ MÁMĚ,
KTERÁ VYCHOVALA TY NEJSILNĚJŠÍ HOLKY

MOŘE

Trója

Kazbek

THEMISKYRA

vchod
do podsvětí

MALÁ
ASIE

EGEJSKÉ
MOŘE

KYKLADY

KRÉTA

Hérakleion

Knóssos

Ída

STŘEDOZEMNÍ MOŘE

ASÝRIE

KAPITOLA

1.

Slunce zahajuje svůj sestup za hřebeny pohoří Táygetos, plní nebe zlatavou září a na mých ramenou nebezpečně vratce spočívá čest mé rodiny.

Lykova výzva visí ve vzduchu. Všudypřítomné výskání provázející slavnost *Karneia* se ztišilo do pouhého šepotu, dav kolem nás čeká na mou odpověď.

Lyku mi věnuje šibalský úsměv a přijme svoje *dory*, celé tři metry kosti drtícího dřeva a kovu, které mu podává *paidonomos* Leónidás. Jeho výzva není zlomyslná, spíš je to zkouška. V jednom kuse se naoko handrkujeme, kdo z nás dvou by vyhrál souboj jeden na jednoho.

Můj nejstarší bratr Alkaios stojí opodál v davu. Nenápadně zavrtí hlavou, rty sevřené do tenké linky. Bojovat by znamenalo riskovat všechno, co znám, a mnohem víc, než bych měla. Jako *mothacká* žena – taková, která se nenarodila ve Spartě – nemám

právo čekat nic víc než nekonečnou službu, jako adoptivní dcera jednoho z *eforů* mám zaručeno o trochu víc svobody – ale zase ne o moc.

Jenomže odmítnout Lykovu výzvu by pro moje ego byla větší rána, než jakou jsem v tuto chvíli ochotná snést.

„Hlupáci,“ mumlám si pod fousy, jelikož můj bratr i Lyku, a ostatně všichni přítomní muži, podceňují mé odhodlání. Podceňují mou touhu vyhrávat.

Tohle je *Karneia*, neexistuje vhodnější příležitost předvést Spartě a bohům vše, co jim mohu nabídnout.

Sloužící se pohybují kolem improvizované arény, ve které nás od diváků oddělují planoucí pochodně, od jedné zapálené hranice ke druhé. Ve spalujícím vedru začínajícího léta se moje kůže leskne potem a září ve světle ohňů jako jantar. Přijmu *dory*, které mi nabízí *paidonomos* Leónidás, vrchní velitel, a zatočím jím ve vzduchu. Paží mi projede nádherná bolest. Alkaiovy temné rysy zkříví hněv.

Lyku mi neposkytne příležitost udeřit jako první. Vskočí do arény a široce se rozmáchne svým *dory*. I pouhé škrábnutí by souboj okamžitě ukončilo a rozhodlo o vítězi. Jen tak tak se odvalím z jeho dosahu, ramenem udeřím o špinavou zem tak tvrdě, až mi to vyrazí dech. Dřív než stačí zaútočit podruhé, rozpřáhnou se tak, abych zasáhla jeho nohy.

Vyskočí a vyhne se mé ráně. Vyškrábu se na nohy. Bodne směrem k mojí hrudi a já se zapotácím vzad, abych mu unikla. Můj další úder je příliš rozmáchlý a Lyku se neubrání tichému uchechtnutí.

Přemáhám touhu na něj zasyčet. Vycením na něj zuby. Trochu se mi třesou kolena, svaly v nohou mám pořád ještě namožené od ranního cvičení, a do obličeje mi padají nezkrtné kadeře. Nemám čas ani na to setřít si z čela pot, který mi hrozí stéct do očí, ani na vteřinu se nepřestávám soustředit na svého protivníka.

Lyku si elegantně přehodí *dory* do levé ruky a zaútočí na místo mezi mou paží a bokem, bez jediného zaváhání. Jen o vlásek uniknu jeho kopí a mé tělo protestuje, když se bolestivě převálím přes kamení a prach a rychle se vrátím do bojového postavení. Nabroušené železné ostří se zaleskne, když prořízne vzduch v místě, kde jsem ještě před chvilkou stála.

Náfuka. Ten pitomec je přece pravák.

Aniž bych z něj byl jen na okamžik spustila oči, přehodím své vlastní *dory* do levé ruky, i přes protesty popraskaných mozolů. Při tom jednoduchém pohybu mi vystřelí do levé paže ostrá bolest a já přemáhám bolestný škleb. Bolí mě rameno, na kterém už se tvoří modřina o velikosti granátového jablka. Lyku tančí kolem mě a já si všimnu, že se pokouší odlehčit pravou nohu, koleno má nateklé od toho, jak se odkutálel před mým výpadem. Nadšený řev kolem nás je ohlušující a v nose mě štípe kyselý kouř. Lykovi přátelé z jeho vojenského oddílu povykují jen kousek od nás a jejich podupávající chodidla víří oblaka prachu. I král Meneláos nás zachmuřeně pozoruje zpod svého baldachýnu a jeho překrásná manželka, královna Helena, se naklání vpřed s rukama přitisknutýma k srdci.

Karneia, každoroční slavnost vyjadřující úctu a vděk za dary boha Apollóna, teprve začíná. Lyku a já jsme jen první bod programu dnešního večera. Mimo naši arénu čeká hosty tanec, jídlo a další radovánky, ale v tuhle chvíli jim nikdo nevěnuje pozornost.

Souboj mezi mužem a ženou už celou věčnost netrval takhle dlouho, a už vůbec ne souboj mezi *mothackou* ženou a pravým Spartánem.

Před povykujícím davem si připadám jako nahá, jejich popichování rozdírá moje oblečení lépe než jakýkoli nůž. Ačkoli se Spartáné, muži i ženy, obvykle v soubojích utkávají nazí, já

mám na sobě chitón v barvě vlčích máků, pevně omotaný kolem hrudi a střížený tak nakrátko, že se mi jeho lem vlní vysoko na stehnech. Do kůže na levém zápěstí se mi zarývá jediný bronzový náramek a leskne se ve světle ohňů. Je na něm vyryto DIODÓROS, jméno mé adoptivní rodiny. Je to jediný symbol mého postavení, který si dovolím neustále nosit na svém těle. Cokoli dalšího by mi akorát překáželo.

Lyku se pořád usmívá. Má na sobě uhlově černý chitón, který odhaluje většinu jeho svalnaté hrudi, vlněná látka se mu lepí na zpocenou kůži. Nemůžu se dočkat, až mu ten drzý úsměv z tváře vymažu. Odrazím jeho další výpad, otočím se a seknu tak vysoko, že se musí přikrčit, aby mému ostrí unikl. Kolem mě se zdvihne vlna nadšeného pokřiku a hrozí, že mě docela ohluší. Přiměju se upřít pozornost na napnuté svaly v jeho nohou. S přehnaně bolestným výrazem trochu spustím své pohmožděné rameno, nabízím mu snadný cíl. Lyku se vrhne vpřed, spolkní návnadu i s navijákem, přesně jak jsem čekala.

Pitomec.

Obrátím se a zhoupnu se tak, abych ho zasáhla ve chvíli, kdy ho budu mít v dosahu. Zděšeně vykřikne a pokusí se zarazit vprostřed letu, ale moje *dory* už ho škráblo do boku a vítězně natrhlo jeho krátký chitón.

Muži i ženy v davu tiše zaúpí. Lyku odhodí svoje *dory* na zem a zvíří obláček prachu. Jeho jindy tak sebejisté pohyby zjevně poznamenala porážka. Netroufám si ho poplácat po zádech nebo se jinak pokusit zmírnit bolest z prohry. Alkaios zmizel a já nepochybně dostanu co nevidět vyhubováno. Z vyvýšeného pódia mě pozorují přísné, temné Meneláovy oči a král po chvilce pokyne svým rádcům. Netuším sice, co přesně má to gesto znamenat, ale stačí to k tomu, abych pochopila, že můj *anax*, lenní pán, si je vědom mého vítězství.

Moje prvotní radost z výhry je ta tam, pálí mě rozlícené pohledy a výsměch diváků. Nedovolím, aby se mě jejich zahořkllost jakkoli dotkla. Ve společnosti, kde na ničem nezáleží tolik jako na síle, nesmím vypadat ani o chlup slabší než muži, s nimiž bojuji – ať už po jejich boku, nebo proti nim. To, že jsem se narodila jako *Mothax*, vetřelec, je zbraň, kterou proti mně mohou použít, jen pokud jim k tomu dám svolení.

S bradou hrdě vztyčenou odhodím svoje kopí do prachu vedle Lykova a odhodlaně vykročím ven z arény.

Paidonomos Leónidás mě popadne za paži. Kývne směrem k čekajícímu královskému páru. „Nezapomeň, kde je tvoje místo, *Mothax*.“

Nemusí dodávat, že dokonce ani adoptivní dcera jednoho z politiků nemůže stoupat výš, než jí přísluší. Se zaťatými zuby se otočím a pokleknu před Meneláem. Tváře mi hoří, ale není to vzrušením z právě vyhraného souboje. Leónidás totiž nevybídl Lyka, aby se rovněž přišel poklonit.

Než stačím odejít, znovu mě zastaví. „To, cos právě předvedla, byla dobrá práce, Dafné Diodórová. I tvoji bratři by se od tebe mohli leccemus přiučit.“ Tahle slova mají velkou váhu, zvláště proto, že je z úst vypustil *paidonomos*, jenomže on pokračuje. „Tvé pohyby jsou příliš nahodilé, nepromyšlené. Musíš se naučit číst nejen chování druhých, ale i své vlastní.“ Otevřu pusku, protože mu chci říct, že Lykovi by prospěla tatáž rada, ale on mě přeruší.

„Než se budeš obtěžovat poznámkou, že ta samá slova platí i pro Lyka, dovol, abych ti připomněl, že jsem totéž řekl jemu, tvým bratrům i všem ostatním bojovníkům ve Spartě.“ Leónidás si založí svalnaté paže na hrudi. „Říkám ti to pro tvé vlastní dobro. Spartě se nikdo nepostavil už více než sto let, protože naši vladaři jsou skvělí mírotvorci. Udrželi jsme se u moci díky naší špičkové armádě, té nejsilnější, jakou kdy Řecko spatřilo.“

Tohle ví celý svět. Žádná armáda v historii nikdy nepřekonalala bohatství, moc, sílu a strategii té spartské. Odvážili se nám postavit jen hloupí králové, co měli víc bohatství než rozumu, a všichni se museli vrátit ke svým ubohoučkým trůnům se staženými ocasey a pouhým zlomkem svých původních vojsk... pokud se náš král zrovna cítil velkoryse.

„Obávám se, že se naše časy snadných bitev chýlí ke konci.“ Leónidás se odvrátí, aby mohl sledovat další souboj. Královnin bratr Pollux tančí po aréně spolu s jedním z Lykových přátel. Rodině královny Heleny, která patří ke skutečným Spartánům, koluje síla v žilách už od nepaměti. „Sucho zaseló v našich lidech nespokojenost. Králové Řecka jsou čím dál tím neklidnější, jejich lidé hladoví a bohové se nudí. Na obzoru čihá den konečného zúčtování.“

Svrbí mě dlaně. Než se ho stačím zeptat, co přesně tím myslí, poplácá mě po zádech a popojde ke královu baldachýnu. Proplétám se davem a vzrušení prostupující vzduch je dost silné na to, aby vytěsnilo Leónidova slova do nějakého temného zákoutí mé mysli. Nedovolím, aby mi stihomam starého bojovníka zkalil radost z vítězství, ne, dokud je noc ještě mladá a překypuje příslibem všeho, co mi *Karneia* může nabídnout.

Nedojdu daleko, když se za mnou ozve Lykův hlas. „Dafné.“

Protlačí se davem až ke mně. Přestože prohrál, honosí se mou výhrou, jako by to pro něj byla kdovíjaká čest, a zářivě se na mě usmívá. Čím je blíž, tím neodbytněji na mě doráží ta spousta, *spousta* důvodů, proč se při pohledu na Lyka většina spartských srdcí rozbuší o něco rychleji.

„Tvůj chitón už zažil lepší časy.“ V odpověď na jeho úsměv se začervenám a ukážu na potrhanou látku, zatímco se pokouším odradit svoje oči od toho, aby klouzaly po jeho široké hruď. „Nebo se pokoušíš zavést nový módní trend?“

Lyku se mi naoko ukloní. „Jedna překrásná žena si nemohla pomoci a pokusila se ho ze mě strhnout.“

„Ach.“ Žmoulám v prstech lem vlastního chitónu, nedokážu přimět svoje ruce ke klidu. „Nepochybuju o tom, že jsi ji k tomu vyprovokoval.“

Zasměje se. „Předpokládám, že bys mohla výzvu na souboj považovat za provokaci.“

„Tohle mi Alkaios nikdy nezapomene, tím jsem si jistá.“ Potřesu hlavou.

„Myslím, že jsi dnes večer poměrně přesvědčivě dokázala, proč spartská armáda potřebuje ženy, jako jsi ty.“ Lyku si promne zátylek. „Ačkoli jsem za to musel zaplatit svou důstojností.“

„Ovšemže potřebuje, ale *paidonomos* to nikdy nedovolí. Žena se může naučit zacházet se zbraní, ale bohové chraňte, než aby s ní někdy směla vkročit na bitevní pole.“

„I tak,“ natáhne se, aby mi mohl z tváře odhrnout zbloudilý pramen vlasů, a probudí tak zrádné třepotání v mém žaludku, „jsi se před chvilkou bila doopravdy nádherně.“

Moje oči sledují linii svalů na jeho paži a v ústech mám na jednu sucho. Možná bych si mohla dovolit ochutnat Lykovy měkké rty, zjistit, jaké to je zajet prsty do jeho tmavých kudrnatých vlasů... Prudce potřesu hlavou, abych z ní dostala všechny ty zrádné myšlenky. Nedovolím, aby mě k sobě připoutal nějaký muž. Ne, dokud nade mnou visí označení *Mothax*.

Otevřu pusy, abych mu odpověděla, ale v tu chvíli se vedle nás objeví jeden z Lykových přátel a zatahá ho za paži. „Čas připravit se na hon.“

Vyvrcholením *Karneie* je *agón*. Pět svobodných mužů vyvolených pěti spartskými *efory* musí polapit jelena. Pokud ho chytí, čeká nás v následujícím roce bohatá sklizeň a naší armádě se povede výtečně. A pokud ne... čeká nás katastrofa. V každém

případě je lepší, aby toho jelena chytili. Uspěť a získat si tak Apolónovu přízeň je letos obzvlášť důležité, protože Helena a Menelaos se brzy vydají na setkání se šíleným králem Kréty.

Díky našemu otci se mému bratru Pyrrhovi letos dostalo té cti zúčastnit se *agónu*.

Lyku mi věnuje omluvný úsměv a skloní hlavu tak, že mu temné kadeře sklouznou do očí. „Můžu počítat s tím, že budeš u toho, až mě budou korunovat?“

Okamžitě otevřu pusou, připravená ho odmítnout, jako ostatně pokaždé, když si začne až moc dovolovat. Jenomže mě zarazí jeho nadšené, tmavé oči, teplé jako dohořívající uhlíky. Možná že pro jednou nemusím být tak přísná.

„Ovšemže budu u toho, až vyhraješ.“ Jeho úsměv by dokázal rozzářit noc jako srpek měsíce. „Ale neříkej to mému bratrovi, jinak se mě zřekne za to, že nesázím na *jeho* výhru.“

Rozzářený Lyku se nechá odtáhnout svými přáteli a já se soustředím na to, abych v davu vyhledala zmiňovaného bratra.

Není těžké ho najít. Pyrrhovy ohnivé kudrny planou mezi uhlově černými kadeřemi našich spartských příbuzných jako maják. Cestou za ním se musím obezřetně vyhýbat cizím loktům a přetékajícím pohárům s vínem. Tiše se zezadu přikradu až k němu a zatahám ho za vlasy v zátylku. „Připravený na hon, Pyre?“

„Já jsem se narodil připravený.“ Můj bratr se otočí, úsměv na jeho tváři je nakažlivý. „Představ si, jakou čest a úctu přinese moje vítězství naší rodině. Nikdo si už nedovolí si z nás utahovat.“

„Nepředbíhej, prosím. Bohové neradi –“

„– slyší, když se smrtelníci povyšují nad postavení, které jim přísluší.“ Pyrrhus napodobuje Alkaia dokonale, stojí se zády rovnými jako pravítko a vystrčenou bradou a bezostyšně se vysmívá našemu svědomitému staršímu bratrovi.

„Opatrně,“ varuju ho a nenápadně upiju z jeho poháru s vínem. „O kapku víc drзости a bohové si budou myslet, že to nemyslíš vážně.“

„Do háje s bohy, Daf.“ Zakuckám se a on si vezme zpátky svůj *kylix*. „Proč bychom měli uctívat bohy, kteří nás dohnali na tohle zatracené místo?“

„Zbláznil ses?“ zasyčím a vyrazím mu pohár s vínem z ruky. Rozhlédnu se kolem, abych se ujistila, že ho nikdo neslyšel, ale ostatní hodovníci jsou ponořeni příliš hluboko do vlastních pohárů na to, aby nám věnovali třeba jen letmý pohled. „Za takové rouhání by ti *anax* mohl dát vytrhnout jazyk. A Alkaios by ti rovnou uřízl hlavu.“

„Alkaios bohy nenávidí stejně jako já.“ Pyrrhus nakloní hlavu na stranu, ponurý úsměv prohlubuje dólíček v jeho levé tváři. „A ty taky. Nebo jsi snad pro samou snahu být přijímána jako Sparťanka zapoměla, že to bohové můžou za naši současnou nešťastnou situaci?“

Pyrrhus a Alkaios přišli tu noc, co jsem se narodila, o mnohem víc než já. Moji bratři ztratili matku a otce, které milovali a ctili, a museli utéct do Sparty, daleko od domova, kde vyrůstali.

Nepřiznám před ním, že se svými slovy strefil přímo do černého. Místo toho založím ruce na hrudi a prohlásím: „Pokud je tohle způsob, jak se vymluvit z honu, tak já –“

„Já se ničeho nebojím.“ Povytáhne obočí. „Mimo to, Alkaios by se do honu na jelena pustil sám, kdyby měl pocit, že na to nestačím. Čest je víc než rodina a všechny tyhle řeči.“

„To není fér.“ Praštím ho do paže. „Alkaios tu není a nemůže se bránit.“

„Myslí to dobře, ačkoli bych se obešel bez toho jeho svatouškovského projevu. Občas je těžké rozeznat, jestli Alkaios trénuje na vojáka, nebo na kněze. A teď mě omluv, musím najít další

víno.“ Pyrrhus mi vlepí letmou pusou na tvář a mrkne na mě, než zmizí v davu. Moje štěstí vyprchá v okamžiku, kdy se mi ztratí z očí. Procházím davem a zahlédnu svou služebnou Lygii, Alkaia, jeho ženu a svoje adoptivní rodiče, jak se mísí se slavicími Spartány. Okamžitě se vydám opačným směrem, abych unikla jejich nesouhlasu a kázání, které se mi chystají udělit. Alkaios jim nepochybně pověděl o mém souboji před králem a královnou.

Odhodím pouta důstojnosti a bontonu, na kterých Sparta obvykle tolik trvá, i pomýšlení na čest svojí rodiny a vrhnu se do rozjívěného davu. Několik hodin protančím, točím se a skáču v rytmu tisíce bubnů. Když se na chvíli posadím, abych si z prstů olízla tuk z pečeného jehněte, ozve se troubení rohů, které svolávají Spartány na zahájení *agónu*. Pod srpkem Selénina měsíce visícím nízko na nebi se z řad plátěných stanů na temné pole za městem hrnou davy lidí. Celá Sparta už rok čekala na tuhle událost, nejvýznamnější spartskou tradici, na které nikdy dřív nezáleželo tolik jako letos.

Král Meneláos a královna Helena trpělivě čekají na břehu řeky Eurótás, ve které se odráží plameny ohromného ohně, který k nebi vysílá oblaka jisker a vůni borovic. Pohybují se s netrpělivým davem, tisíce Spartánů čekají u městských hradeb na králův pokyn. Srdce mi divoce buší očekáváním.

Čtyři mladí Spartáné, od jejichž nahých, naolejovaných těl se odráží oranžová zář plamenů, vkročí do středu pole a pokloní se před Meneláem až k zemi.

Srdce se mi propadne až někam k chodidlům, když marně pátrám po ohnivých kadeřích svého bratra.

Kde u všech všudy vězí Pyrrhus?

KAPITOLA 2.

Když v davu marně pátrám po Pyrrhovi, můj pohled spočívne na Alkaiovi, který stojí jen pár metrů ode mě. Má pevně zařatou čelist, nakrčené čelo a ruce sevřené v pěst.

Pyrrhova nepřítomnost by mohla krutě dopadnout na čest naší rodiny. Pokud se honu nezúčastní, naše životy budou obětovány bohům jako varování pro všechny ostatní.

Srdce mi divoce buší v hrudi a v uších, jeho duté údery jsou hlasitější než všechny slavnostní bubny. Můj dech je čím dál tím mělčí, zatímco dav začíná být neklidný, vyzývavé pohledy všech kolem se pomalu, ale jistě stáčí od řady běžců k Alkaiovi a ke mně. Brzy budou požadovat naši krev. Dokonale jsme naplnili jejich představu o tom, co lze čekat od *Mothakes*, jako jsem já a moji bratři. Náš otec riskoval, když pro dnešní lov vyvolil Pyrrha, a můj bratr zakrátko obětuje čest naší rodiny.

Vyšlu další zoufalý pohled Alkaiovým směrem, ale on mi věnuje jen odměřené kývnutí hlavou, jeho temné oči jsou na tu dálku nečitelné. Pokud Pyrrhus nepoběží, musí se honu zúčastnit jiný potomek našeho rodu. Jenomže Alkaios je ženatý a příliš starý na to, aby vůbec připadal v úvahu.

Břemeno rozhodnutí o osudu Sparty jednoznačně padá na mou hlavu.

Zatracený Pyrrhus. Kéž ho najde bohyně Nemesis a scvrkne mu mužství.

Narovnám se v ramenou a udělám krok vpřed.

„Žena by běžet neměla,“ ozve se mužský hlas a další se k němu připojí: „Nikdy neměl být vybrán jeden z *Mothakes!*“

„Bohové nás ztrestají za tuhle svatokrádež,“ vykřikne nějaká žena. „Ta holka pošpiní čest Sparty. Zastavte ji.“

„*Mothax! Mothax! Mothax!*“

Vetřelec. Vetřelec. Vetřelec.

Pro tyhle lidi nikdy nic víc nebudu. Ačkoli jsem svobodná žena, moje cena coby *Mothax* není o moc vyšší než cena otrokyně. Já a moji bratři můžeme doufat jen v tolik bohatství, kolik nám vynese případný sňatek. Moje bratry nečeká žádná kariéra mimo službu v armádě, bez ohledu na to, že jsou adoptivními syny jednoho z *eforů*. Pyrrhovo místo v tomto honu to mohlo změnit, mohlo mu zaručit, že se zbaví toho ohavného titulu, který se věčně vznáší nad našimi hlavami.

Potřesu hlavou, abych zahнала slzy, které hrozí, že mi začnou co nevidět stékat po tvářích. Mou duši spaluje vědomí, že naši adoptivní rodiče jsou někde v tomhle zuřícím davu a bezmocně sledují, jak osud naší rodiny visí na vláknech Moir a královny libovůle.

Když se přiblížím k radě běžců a svižně se ukloním králi a královně, popichování na okamžik ustane. Nedají najevo sebemenší odpor, jen kývnou mým směrem se zasmušilým souhlasem. Je

nevidané, aby se honu zúčastnila žena, ale oni udělají cokoli, co je třeba, pro to, aby Spartě zajistili dobrou budoucnost.

Ostatní běžci se soustředí na panovníky. Dokonce ani Lyku, stojící po mojí levici, mi nevěnuje pozornost, drží bradu vysoko zdviženou a upírá pohled na Meneláa. Královnin druhý bratr, Kastór, stojí po mojí pravici s dokonale rovnými zády a rameny a vedle něj jsou ještě dva synové nejprominentnějších spartských politiků. Pohupují se dopředu a dozadu s prázdnými výrazy ve tvářích. Nejspíš okusili příliš mnoho slavnostního vína. Byl by Dionýsos hrdý na jejich špatně načasovanou konzumaci jeho oblíbeného nápoje?

Pokleknu a pokukuju po králi skrze závoj vlasů, ale k vlastnímu překvapení se setkám s temným pohledem královny Heleny. Hledí na mě s výrazem hrdosti a něčeho, co lze přesněji určit jen s obtížemi – možná žárlivosti? Netuším proč. Je mnohem krásnější, mocnější a bohatší, než kdy můžu být já.

Ale potom si vzpomenu na Helenu takovou, jaká byla předtím, než se provdala za Meneláa. Proháněla se v polích, nejrychlejší žena, jakou kdy Sparta viděla, žena, která se talentem vyrovnala slavné dceři Sparty, lovkyni Atalantě.

Sklopím pohled k zemi a přiměřu se nemyslet na královnu, když Meneláův hlas prořízne hluk neukázněných Spartanů.

„Pravidla jsou jednoduchá.“ Povstane, aby na něj všichni jeho poddaní dobře viděli. „Tato pětice mladých lovců nám zajistí Apollónův vděk tím, že pro Spartu získá zpět oběť pro jeho sestru Artemidu.“

Jeden ze sluhů před nás předvede jelena, který se urputně vzpírá svému vězniteli. Ještě se nesmířil se svým osudem. Okolo krku mu visí vavřínový věnec, do kterého je vpleteno luční kvítí. V hrudi se mi na okamžik zachvěje soucit se zvířetem, jehož bělma se lesknou ve světle plamenů.